

ONDERNEMEN MET AMBITIE

Mei Lan Ng is een ondernemende vrouw die recht op haar doelen af gaat. Zij wil blijven groeien in haar job als bewustzijnscoach. En ze wil er binnen vijf jaar voldoende inkomen mee verwerven zodat ze niet langer van een tegemoetkoming moet leven.

Lief VANBAEL ■

Handiscoop: Mei Lan, 'bewustzijnscoach'? Dat is geen alledaags beroep.

Mei Lan: Nee, dat is het niet. Maar het is een beroep dat helemaal bij mij past. Ik ben van nature uit nieuwsgierig. En nu kan ik in mijn beroep bijna 95 % van mijn tijd besteden aan het stellen van vragen. Tijdens een coachingssessie luister ik vooral. Ik stel kritische en confronterende vragen waardoor mensen meer inzichten in zichzelf verkrijgen. Ik zorg ervoor dat een aantal zaken waarmee ze worstelen helderder worden. Als mensen de patronen, gewoontes en overtuigingen die hen beperken leren zien, dan kunnen ze die uit hun leven bannen en nieuwe keuzes maken. Ik geef mensen handvaten om er in hun dagelijks leven mee aan de slag te gaan. Ik werk meer op vlak van het 'zijn' en niet zozeer op het 'doen'. Als je je bewust bent van wie je bent en hoe je zo geworden bent en wie je echt wil zijn, heeft dit ook invloed op je doen. Ik geef zelden advies. Alleen als mensen zelf blind zijn, vraag ik wel eens of ik vanuit mijn eigen ervaring wat mag inbrengen.

Handiscoop: Hoe wordt iemand bewustzijnscoach?

Mei Lan: Ik volgde hiervoor de nodige opleidingen. Maar vooral mijn eigen leven en ervaringen bepalen hoe ik in mijn beroep sta. Heel vaak vervloek ik mijn blind zijn, even vaak ervaar ik hoeveel kracht ik hieruit put.

Vanaf ik vijf jaar oud was begon ik slecht te zien. Voortdurend werd ik aangemoedigd om mijn ogen te druppelen. Want later, als mijn ogen volgroeid zouden zijn, zou ik geopereerd worden. Zo leefde ik al die jaren met het idee: „Dit is maar iets tijdelijks, we conserveren de boel tot ik 18 jaar wordt en dan zal ik na een operatie terug kunnen zien“. Maar rond mijn 16de verjaardag bleek dat een hoornvliestransplantatie wei-

nig zin had omdat mijn oogzenuw te ernstig beschadigd was. Die boodschap kwam ontzettend hard aan. Van 'dit is maar iets tijdelijks' naar 'deze slechtheid is definitief', is een totaal ander aanvaardingsproces. Net had ik mijn weg in het leven wat gevonden, toen het hoornvlies in mijn oog scheurde. Dit kon gelukkig hersteld worden. Helaas was het herstel van korte duur. Ik wreef eens in mijn ogen en het hoornvlies

„Ik vervloek mijn blind zijn, even vaak put ik hier kracht uit.“

kwam terug los. Dus werd het opnieuw gehecht. Een plotse beweging en alweer hechten. Ik zag toen nog licht, donker en wat kleur en daar hield ik me heel erg aan vast. Mijn hoornvlies was echter zo dun geworden dat het al scheurde door te niezen. Op den duur had ik in mijn oog een patchwork van stukjes hoornvlies. Even kwam een donorhoornvlies in beeld. Maar ik zag nog zo weinig dat dit niet eerlijk zou zijn tegenover iemand die hier veel beter mee geholpen kon worden. Ik zou er weinig zicht mee gewonnen hebben.

Vaak kwam het in mij op: „Wat is het nut van dat kleine beetje licht en

donker zien? Ik wil vooral terug leven“. Maar om dan de knoop door te hakken om je ogen te laten vervangen door een oogprothese, was heftig. Emotioneel zat ik in een rollercoaster. Ik praatte met verschillende chirurgen. Als de waarheid echter is: het hoornvlies blijven herstellen heeft geen zin, dan heeft het geen zin. Dus nam ik, op mijn 24ste, de supermoeilijke beslissing om voor een oogprothese te gaan. Dit was voor mij een zeer moeilijke periode. Ik stond op een wachtlijst voor een consult bij een psychiater toen ik, op aanraden van een vriendin, een training bewustzijnscoaching volgde. Tijdens deze vierdaagse cursus werkten we rond: hoe ben je geworden wie je bent? Wie wil je echt zijn? Wat

staat er in de weg om dat te zijn? Die cursus heeft veel voor mij betekend. Sindsdien besef ik dat ik met een

eindeloos groot vertrouwen in het leven sta. Ook al zijn de dingen nog zo moeilijk, ik verlies nooit het vertrouwen dat het goed komt. Ik ben niet dat gebroken, donker, ziek vogeltje. Ik ben ervan overtuigd dat er altijd mensen op mijn pad komen, waardoor alles weer wat in de plooi valt. En ik zorg ervoor dat ik me omring met mensen die me voortdurend uitdagen. De vraag is niet

of ik iets kan, maar wel hoe het mogelijk wordt. Ik ben vastberaden om het allerbeste uit het leven te halen.

Bewustzijnscoach worden was niet mijn plan. Na mijn secundair onderwijs volgde ik een opleiding journalistiek en maakte ik een tijdje radio bij de VPRO in Nederland. Daarna volgde ik een opleiding sociaal-cultureel werk. Nog later, in het volwassenonderwijs, volgde ik een media-, vrede- en conflictstudie. Dit was een zeer boeiende opleiding over de rol van media in vredesopbouw. Voor mijn stage verbleef ik enkele maanden in Palestina. Die levenslessen draag ik mee. Maar al tijdens de eerste kennismaking met de cursus bewust-

„De vraag is niet of ik iets kan, maar wel hoe het mogelijk wordt.“

zijnscoach voelde ik dat dit de richting is waarmee ik me verder wil. Sindsdien volgde ik verschillende opleidingen om me verder te bekwamen.

Handiscoop: Als zelfstandige ondernemer moet je niet alleen goed zijn in je vak. Er komt ook nog een heleboel administratie bij, je moet jezelf promoten, ...

Insight Out

Over haar manier van coachen vertelt bewustzijnscoach Mei Lan: „Beeld je in dat je honger hebt en dat je een beroep op mij doet om de maaltijd te bereiden waarvan je droomt. Wel, dan ga ik die maaltijd niet voor jou koken. Jij zult die nog altijd zelf moeten klaar maken. Ik kom wel bij je in de keuken staan en zal je vragen stellen: Wat wil je precies? Wat heb je nodig om jouw maaltijd te creëren? Ik zal naast je staan om je te ondersteunen bij elke

volgende stap. Ik laat je niet met rust tot je hebt wat je het allerliefst wilt en tot je je ‘alive and kicking’ voelt. Samen ruimen we alle obstakels, problemen, remmingen en onbewuste patronen uit de weg zodat jij de krachtige persoon wordt die elke maaltijd die je maar wilt, op elk moment, eender waar, zelf kunt koken.“

Bewustzijnscoaching is een krachtige combinatie van inzichten krijgen over jezelf en ze omzetten naar je dagelijks leven.

Mei Lan is opgeleid tot bewustzijnscoach door Creative Consciousness Belgium en de Internationale Coaching

Federatie. Insight out biedt zowel één op één coaching als in groep. Voor meer informatie: www.insight.world, meilan@insightout.world, 0472 65 68 30.

Gunther: „Mei Lan heeft het vermogen om echt goed te luisteren en daardoor stelt ze de juiste open vragen op het juiste moment. Het verrast me nog steeds aan het eind van een sessie hoe ik in staat was tot zulk inzicht te komen. Ook al weet ik dat ik zelf het werk verzet, ze is er om de ruimte voor mij te houden en zonder te sturen leidt ze mij naar mijn gewenst resultaat.“

Mei Lan: Tja, ineens had ik een eigen bedrijf: insight out. Met klanten en alles wat daarbij komt. Ik heb hard gewerkt om mijn bedrijf van de grond te krijgen. Er moesten een website, naamkaartjes en flyers komen. De boekhouding moest op punt staan. Het ondernemerschap ligt mij wel. Ik hou zowel van de intensieve momenten van coaching als van de uren die ik bezig ben met administratie en cijfers. Als coach ben ik creatief aan de slag en ben ik wat intuïtief en gevoelsmatig. Met cijfers bezig zijn, eist efficiëntie. Dat brengt evenwicht. Promotie voeren vind ik nog het moeilijkste. Ik durf mijzelf nog niet zo goed te 'verkopen', al heb ik tot nu toe alleen maar tevreden klanten. Hier en daar laat ik, in het geniep, wel eens een flyer achter. Op de trein bijvoorbeeld. Maar ik moet het vooral hebben van mond-aan-mond reclame. Stapje voor stapje kom ik er wel, forceren heeft geen zin. Ik wil vooral authentiek blijven.

Er wordt wel altijd gezegd dat mensen met een handicap moeten geactiveerd worden. Maar uiteindelijk moet je het als ondernemer allemaal zelf uitzoeken. Ik heb nog vrienden met een handicap die ervan dromen om als zelfstandige aan de slag te gaan, maar de grote risico's die ze moeten nemen schrikken hen af. Je als zelfstandige vestigen, vraagt een gigantische investering. De sociale bijdragen lopen hoog op en zijn niet op maat van personen met een handicap. Gelukkig krijg ik nog een tegemoetkoming, dit inkomen biedt veiligheid. Want al mijn spaargelden zitten in mijn onderneming. Ik geef mezelf de tijd, maar over vijf jaar wil ik een volledig inkomen uit mijn onderneming halen.

Dat ik kan werken volgens mijn eigen ritme en mogelijkheden is voor mij zeer belangrijk.

Als persoon met een handicap zijn we het zo gewoon om ons voortdurend aan te passen aan een samenleving die niet op onze maat is. Wij moeten voortdurend op de tippen van onze tenen lopen om aan de verwachtingen

te voldoen. Wel, ik ben van mening dat ik het mezelf ook eens wat gemakkelijk mag maken. Het moet niet altijd op maat van de samenleving zijn, het mag ook eens op mijn maat. Ik ben heel de tijd bezig om te proberen niet blind te zijn. Er wordt van mensen met een

handicap verwacht dat ze leven alsof ze geen handicap hebben. Zo werkt de samenleving nu eenmaal. Iemand echt nemen zoals hij of zij is? Met de handicap erbij? Dit zie ik nog weinig gebeuren. Als je echte verbondenheid wilt dan ontmoet je mensen op het niveau waar zij zitten, niet op jouw niveau. Nee ... op vlak van inclusie zitten we nog in de kleuterklas. Er is nog een lange weg te gaan voor we naar de universiteit mogen.

Inclusief speelgoed

JOY'N PLAY

pendulum

*Een spel zonder regels,
met alleen maar mogelijkheden.*

Duurzaam speelgoed
waar kinderen mét
en kinderen
zonder handicap
samen mee kunnen
spelen.

<https://www.pendulum.care/uitproberen/joy-n-play-uitproberen/>

route * you

RouteYou laat je toe om prachtige recreatieve routes te zoeken, te plannen, te gebruiken en te delen via print, gps of smartphone.

[routeyou.com](https://www.routeyou.com)

© Zsafia Hurray

Beste loodgieter,

Mei Lan Ng ■

Vorige week was je bij ons in huis en misschien ben je vertrokken met het idee dat je iets heel aardigs zei. Ik zie wel hoe een tien jaar jongere versie van mijzelf het als een compliment zou hebben gezien. En misschien dacht je er ook niet echt over na. Maar voor mij, beste loodgieter en lieve wereld, was jouw opmerking weer een bittere pil.

Wat jij zei was: „Ben JIJ blind? Meen je dat nou echt? Je ziet er niet uit als een blinde“. Zoals ik al zei, de negentienjarige 'ik' zou breed lachen en de rest van de dag glunderen: „Oef, ik zie er niet uit als een blinde! Doel bereikt!“ Nu stond ik daar, niet wetende hoe ik moest reageren. Ik voelde dat deze man geen intentie had om me pijn te doen. Toch voelde ik me diep verdrietig. Ik lijk niet op een blinde? Hoe moet een blinde eruitzien? Ik ben blind. Maar niet op mezelf lijken, is dus een goede zaak?

De toon in zijn stem impliceerde dat het goed is om niet op een blinde te lijken. Maar moet dit mij geruststellen? Moet dit mij het gevoel geven dat ik erbij hoor? Dat ik goed genoeg ben? Is het positief om niet blind te lijken, terwijl blind zijn helemaal bij mij hoort? Hoe kan ik een dergelijke opmerking over me heen laten gaan zonder me verdrietig te voelen over mijn blind zijn? Natuurlijk besef ik dat hij bedoelde dat ik niet naar beneden kijk, mijn lichaam niet heen en weer schud, geen donkere bril draag of met een witte stok loop. Hij bedoelde waarschijnlijk dat ik er niet uitzag als de cliché-blinde persoon die je in een cartoon zou zien.

Een deel van mij is heel blij om er niet zo uit te zien. Maar telkens opnieuw te moeten horen dat ik er niet uit zie als een (cliché) blinde persoon, ervaar ik als een sociale barrière. Het doet me pijn te leven in een wereld die zich zo oncomfortabel voelt met iets dat onvermijdelijk deel van mij uitmaakt.

En welk antwoord wordt er van mij verwacht op de vraag „ben je echt blind“? Het is echt niet mijn favoriete bezigheid om de mensen die ik ontmoet te overtuigen van mijn blindheid. Ik ben er (nog) niet aan toe om mijn stem te verheffen en te zeggen: „ja, ik ben echt blind“. Sterker nog, het heeft me jaren gekost om gewoon het woord 'blind' uit te spreken. Ik heb veel te hard gewerkt aan mezelf om, zonder emoties, te kunnen zeggen: „ik ben blind“. En toch, beste loodgieter en lieve wereld, vraag je me om dit keer op keer te herhalen.

Geloof me, ik weet dat het moeilijk is om te bedenken hoe je met blindheid moet omgaan. Ik ben er al meer dan 20 jaar mee bezig en nog vaak heb ik het gevoel dat ik geen idee heb. Maar geloof me, een opmerking als „ben jij echt blind?“ brengt ons niet verder. Met alle respect en liefde, met alle medeleven voor jou niet weten ... het kan beter!

Er niet uit zien als een blinde betekent niets, want weet je wat? Blinde mensen zijn er in alle kleuren, alle vormen en alle soorten.

In het belang van mijn eigen gemoedsrust moet ik beginnen met uit te spreken dat ik meer verwacht van ons samenleven. Ik eis dat we blindheid omarmen. Ik eis om gezien te worden als een blinde vrouw, zonder dat er getwijfeld wordt aan mijn krachten. Ik eis van ons allemaal dat we 'de blik van onderscheid' laten vallen zodat we eindelijk onze eenheid leren zien.

„Niet op mezelf lijken, is dus een goede zaak?“

Alsjeblieft, voor een volgende keer, lieve loodgieter en dierbare wereld ... kom je iemand tegen die iets is waarvan je niet had verwacht dat hij of zij het zou zijn? Gebruik dan deze kans om je begrip en perspectief op dat 'ding' te verbreden en te verdiepen. Als je een man ontmoet die zegt dat hij gay is, wees blij te ervaren dat homoseksueel zijn meer betekent dat wat de media je tot nu toe heeft laten zien.

Wanneer je een rolstoelgebruiker ontmoet die uit zijn/haar stoel op staat om iets uit een hogere kast te halen, wees dan enthousiast over de vele verschillen tussen rolstoelgebruikers.

Het wordt tijd dat we elkaar écht zien. Het wordt tijd dat we toegeven dat iemand veel meer is dan wat je op het eerste gezicht ziet. Dat je door die eerste laag heen moet zien en dat niets, maar dan ook niets mag leiden tot ongelijkheid. De tijd van 'we hebben het gezegd met de beste intentie' is voorbij. Als we het goed bedoelen, laten we het dan ook goed doen!